

**Из изповедта на Николай Младенов**  
(26.04.2013)

Миналата година, по кое време беше, не се сещам точно, реших за малко разнообразие да си направя кеф с преводаческите агенции, като ги попрееба. Макар че знаех за становището на експертите в Междуведомствената група, което апокрифно се разпространяваше вече няколко години познато като „станowiщето на Веселинов“, реших да рискувам. В становището изрично си пишеше, че „Правилника за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа противоречи на действащата нормативна уредба“, но аз, поне за последно, реших да се възползвам от чл. 2а и да издам една заповед за ташак. Накарах онези кокошки от КО да ми напишат една докладна записка (№ КОА 33-00-8), която да ми послужи за основание за издаването на заповедта. В нея се говореше за „липсата на правила и регламентация за контрол върху качеството на извършваните преводи, наличие на много оплаквания (купчина потресаващи примери!) за некачествени преводи, отправени директно (!) към Министерството, както и заведени съдебни дела за некачествени преводи, произвели тежки последици върху правните и имуществените интереси на ползвателите

на преводите, както и върху дейността на самите преводачи". След всички тези обвинения можеше да се пристъпи към плана.

Всичко трябваше да изглежда напълно правдоподобно, но да няма абсолютно нищо черно на бяло. Хем да има писмена заповед, хем заповедта да бъде съвсем друга. Хем да има „нови изисквания“, хем да не се ангажирам с въвеждането им. Затова реших да утвърдя уж проект за типов договор за възлагане извършването на официални преводи на документи и други книжа, а за да бъде ташака по-пълна, се избъзиках и добавих, че тези преводи са за нуждите на консулското обслужване, демек в чужбина.

Тъй като няколко приятелчета ми се бяха обадили за стандарт 15038, реших да ги послушам и да го направя задължителен за всички агенции. Тъй като нямах право да правя това, лесно можех да се измъкна - стандарта не е задължителен, доброволен е, той ще се изисква само за фирмите, които сключат договор с МВнР. Ако се намереше някой да каже, че преводаческите агенции не могат без договор с МВнР, защото институциите не им признават преводите, ако нямам договор с МВнР, щяхме да казваме, че тези преводи са толкова малко, че могат да се пренебрегнат, че това няма изобщо да се отрази на бизнеса на фирмите, които няма

да сключат договор с МВнР.

И така, със заповедта одобрих и списък с необходимите документи за сключване на споменатия договор. Но най-важното беше, нито договора, нито списъка да бъдат обвързани с някакво обозначение със заповедта. В заповедта се говореше за приложения 1 и 2, но самите приложения не трябваше да имат връзка със заповедта. Така врътката можеше да стане. Ако бяхме написали на приложенията, че са приложения съответно № 1 и № 2 към заповед № 95-00-152, нямаше да можем лесно да излъжем онези патки от преводаческите агенции. Това се потвърди от делото, което те заведоха. Ако в договора пишеше, че е проект за типов договор, и то за възлагане извършването на преводи за нуждите на консулското обслужване, след определението на съда договорът щеше да си остане проект и щеше да си остане за нуждите на консулското обслужване в чужбина. Но така - необвързан - той стана символ на най-голямото прецакване на преводаческите агенции в цялата световна история!

Освен това, макар че договора уж беше приложение към заповедта, най-важното нещо, за което той се сключваше, не се споменава в него. То не се споменава нито в Правилника, нито в заповедта, нито дори в Тарифа № 3 за таксите, които се събират за кон-

сулско обслужване. Това беше заверката на подписа на преводача, извършил превода на официален документ. Макар че, както честно си признах пред Народното събрание „При нас идва текст с подпис на преводача - ние не проверяваме текста, а заверяваме подписа на преводача. Ние нямаме възможност за контрол върху процеса на превод - дали той се извършва действително от заявения от фирмата изпълнител - преводач или от студенти", никой не се усети, че заверката на подписа на преводача в негово отсъствие е незаконна.

Още преди пет години споменатите експерти в Междуведомствената група направиха извода, че „Удостоверяването на подписа на преводача от страна на МВНР е дейност, която не би следвало да се извършва от ведомството, не е законосъобразна и следва да бъде прекратена". Въпреки това, аз не прекратих тази дейност. Незаконосъобразна ли е или не, това не ме интересуваше. За мен важно беше да събирам таксата, която, както казах вече, не се споменава в Тарифа № 3, т.е. която също беше законосъобразна.

Сега разбирате, че заповедта ми беше една голяма врътка, предполагам, че с нея ще остана в историята на преводаческия бранш. Дали ще я нарекат „врътката на Младенов"

или нещо подобно, не е важно. Важното е, че с тази врътка успях да си изкарам доста комисионни от сертифициране на фирми по стандарт 15038. Вярно, че не очаквах нашето правителство да падне толкова скоро, затова не бях си превел парите по чуждите си сметки. Наложих ми се да хвана самолета и да направя една дълга совалка, за да разнеса куфарчетата до различни банки по света, без да правя съмнителни електронни преводи. Така се осигурих срещу евентуално преследване и репресии, защото няма да могат да ми блокират всички сметки по света.